

EGYETÉRTÉS

Dr. PAP ZOLTÁN

EÖTVÖS KÁROLY

SZERKESZTŐSÉG BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE UTCA 11. Telefon száma 788.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon-száma 706.

Tisztelettel kerjük vidéki előfizetőinket hogy az illető postahivataloknál az előfizetés megújítása iránt lehetőleg gyorsan sziveskedjenek intézkedni...

Jelenségek.

A hármias hegy országában, a négy folyam partján mindenféle diadalmasan lobog a függetlenségik kurucz lobogója. Hamis jelszavakkal nem tudták megfélemlíteni a mi népünket...

Csatatér az egész ország. A hol a magyarságnak egy talpalatnyi tere volt, ott összefogtak a hazafiak. Esetben, hóban, fagyban, zivataros fergetegben szilaj elszántsággal folyik a harc...

Ma már egész határozottsággal unnehéyesen hirdethetjük, hogy az ellenzék nem veszi el eddigi hadállásait. És a mostani küzdelemben már ez is nagy győzelme az ellenzéknek...

csa szerint odaállott az alkotmányvédők zászlója alá s hiábavaló minden főispáni csalafintaság, minden szolgabírói önkény, a jól kipróbált választási elnököknek mindenféle fajta rafinériája, az ellenzék nemcsak a régi létszamban, de számban, erőben, tekintélyben megerősödve tér vissza a nemzetgyűlés termébe...

És mi történik majd ekkor? Azt hiszi a kormány, hogy a fél hidege megfagyasztotta a vért ereikben? Azt hiszi, hogy a tigrisek jámbor dalkutyákká vedlenek?

Bizony aligha ringatja magát ilyen reményekben, mert nagyon valószínűnek látszik, hogy a keserves, küzdelem teli választásnak viharai teljes szenvedélyességükkel ott bontják ki szárnyaikat a nemzet tanácsában s ez megakasztja újból a parlamenti munkát.

Tagadni lehet, vitálni lehet, de nagyon rövid idő alatt lényesen beigazolódik, hogy az udvari politika, melyet a mindenkori kormányok a szabadelvűség közepébe takartak, megbukott Magyarországon.

Tagadni lehet, vitálni lehet, de nagyon rövid idő alatt lényesen beigazolódik, hogy az udvari politika, melyet a mindenkori kormányok a szabadelvűség közepébe takartak, megbukott Magyarországon. A ki gyámoltani akarja, a ki feltételezteti próbálja, hiábavaló és nem dicsőséges munkát végez. Ne lévesszünk össze, nem a szabadelvűség bukik meg, hanem az a nemzetszavató rendszer tör ki a nyakát, mely a szabadelvűség hírnépe alatt évtizedeken keresztül uralkodott ezen a fekete földön.

getlenségi törekvésekből merítte erejét, ebből táplálkozott. És az igazi szabadelvű ember előtt, a mikor hazája függetlenségének kivívásáról és alkotmányának megvédelmezéséről van szó, igazán jelentéktelen kérdés, hogy — tesszem azt — a kiskundorozsmai harangozó szivesebben venné, ha a papja adná össze szíve választottjával, mint az anyakönyvvezető.

A függetlenségi politika és vele az igazi szabadelvűség — akárhogy gyallaznak azok, a kik félnek tőle — diadalmasan nyomul előre. Ez a választási harc hatahaasan megacéllazza erejét s a merré most meglobogtatják a kurucz-zászlót, ott már megáshatják a sárját a még uralkon lévő, de már haladékos rendszerek. Pusztuljon is minél gyorsabban, mert még haldoklásában is veszedelmes. Igaza van Carlyle-nek, mikor azt mondja, hogy: egy politikai párt, a mely nem ismeri fel mikor le van verve, a legvégzetesebbé válhatik úgy magára, mint az összeségre...

Vigyázzunk.

A hatalom pártja nálunk soha sem fogja beismerni leverettségét.

A hervátok megrémülése

a 48-as párt megerősödése miatt.

Amióta nálunk a legutóbbi alkotmányválság kitört, a hervát sajtó esaknem pártkülönbség nélkül bizonyos körökkel kísérte az alkotmányunkat két csoportot. De amióta az ellenzék pártok egyesültek s különösen Apponyi és társai a függetlenségi pártba léptek, az addigi tendenciákkal és a bizonytalanságoktól várt súlyos magyar körökből a „hervát ügy” nagy nyereséggel táplált véres reményekkel nemesül, hogy alább szálltak, de sőt mi több, épp a legutóbbi ellenzék lapok emiatti a függetlenségi párt ezen megerősödése miatt) konsternáltak és kétségbeesésüket leplezetlenül árulták el s már is riadót fújnak, hogy a „hervát ügyet” mentek meg a magyarok részéről közelebbi végveszedelemtől.

Hogy az egész magyar közvélemény emel teljesen meggyőződhessek s ennek alapján maguk is megtehessék Apponyi és társai l'ipésének örüsi bordenjü jelentőségét, — itt hozzuk a hervát sajtó legtekintélyesebb képviselőjének, az „Öbör” egyik legutóbbi „A házfelosztás után” című vezércikké-

nek kivonatát, illetve e cikk legfontosabb részének szószentí szövegét.

... A házfelosztás szükséges következménye volt a pártok közti küzdelemnek, amelyekből más kimenet nem volt.

Az ok, amely miatt az országgyűlés felosztásig jutott, sokkal mélyebb, e véleményünkben pedig az a tény erősit meg bennünket, hogy a különféle pártok az 1848-iki zúzló körül csoportosultak. Ilyen első sorban az Apponyi pártja, a mely az 1867-es programmu liberális pártból kiugorván, a Kossuth-pártba megy s az 1848-as programmu fogadja el. Apponyi már régen külön álláspontot foglalt el a katonai kérdésekben. Azt remélte, hogy ezáltal a Kossuth elvi programmaj nélkül még pedig az 1867-iki XII. törvények alapján, a progresszív fejlődés által is elér: s amikor akadályra talált, roményül azokba az eszökökbé és abba a küzdelembé vetette, amelyet a házszabályok megengednek és lehetségessé tesznek: s amikor azt a talajt is elvesztette, akkor nyitott helyé a Kossuth-pártba. E pártban tehát ő nem a házszabály miatt lép be, hanem azért, hogy az által neki alkalom nyujtassék nyitlan küzdele az önálló magyar hadsereget, semmi szán adati sem többé az 1867-es programmu alapján, hanem a perszonális unió és Kossuth programmuja alapján.

A Kossuth-pártban találja ő azokat az elemeket, amelyek vele homogenek azon ezéla néve, amelyet elérni óhaj.

Gróf Apponyi Albert nemcsak Magyarországon tekintélyes személy, hanem a monarchia határain túl is. Kitűnő, clegans szónök, nyilatkozó, aki az angol parlamentáriszus tüzet melegegett meg... és így tovább magasztalja Apponyi kiváló tulajdonságait, majd beszéve az ő hazelnoki erejességéről, azt az angol „speaker” erejességével hasonlítja össze).

Nincs kétség, hogy ez a lépés a monarchian kívüli politikai világunk figyelmét is magára fogja fordítani, Magyarországon pedig a legmélyebb hatást idézi elő.” Így folytatja:

„De tévednek azok, akik azt hiszik, hogy az új választásokkal a helyzet tisztázódni fog. A kisebbség bármilyen is

legyen, s nemcsak a 48-as párt, hanem a disszidensek is Andrássyval, az agrárpárt is, a ravasz Bálfy is — mind unisono követelni fogják a régi házszabály visszaállítását s ha a kompromisszum nem jön létre, s honfoglalom nemgarnad.

Készülök-e vajon rá a Herrátország, hogy a jövő eseményeket méltán fogadja? Ha a magyar elem a perszonális unió alapján saját magyar hadserege mellett megerősödött, megiltasodva attól a misztiótól, amelyről újfokra Tisza beszél, a mely szemmel láthatólag Balkán felé törekedett, a magyar elnyomás Horvátország felett mint egy végzetlegzet tombolna, hogy minden autonómiaikat és individua-litásunkat kiirtsa és hogy országunkat a legkegyetlenebb magyarosítással („magyarizácijom”) aláírassa. Készülökünk rá, hogy a jövő nagy eseményeket úgy fogadjuk, ahogyan az saját „existenciánkat érdeklében lesz.”

A választási küzdelem.

A politikai világ meg ma is hatása alatt áll annak a nagyszabású, ötletes beszédnek, melyet gróf Andrássy Gyula a belvárosi polgárok örüsi tömegének jelenlétében mondott el programmképpen. Ezzel a beszéddel a népszerű jelölt teljesen meghódította a Belvárost. Tisza István pártja pedig valóságilag meg van rémülve és ma már azzal is nagyon meg volna elégedve, ha csak simpla bukás várna rá, nem pedig csufos nagy kudarc.

Gyengesége tudatában a Tisza-párt ma már szükségesnek látja, hogy a félhivatalos Bud. Tud.-ban hangulat-keltésre számított kommüniket tegyen közzé, melyben kijelenti, hogy ha holnap szavazásra kerülne a dolog, Tisza ezer szavazattöbbséggel győzne, mert Andrássynak egyáltalában nincs is számbavehető pártja. Ez a nagy nyilatkozat árulja el legjobban, hogy a kormánypárt mennyire vesztettnek érzi a maga ügyét a Belvárosban. Mert atközött rosszúl állhat a dolga annak, a ki már ilyen kétségbeesett fogásokhoz kénytelen nyuhni.

Hogy Andrássynak milyen számbavehető a pártja, azt nemcsak a tegnapi impozáns gyűlés árulta el, melyen legalább is ötször annyi vá-

Az Egyetértés társzaja

Szűrös bárónő.

— Az Egyetértés eredeti társzaja. — Itta: Krudy Gyula.

Zagon, a felső Tisza mellett, még ma is áll a Hétfalussy bárók nagy ormótlan falusi kastélya, amelyben legfeljebb az egerek laknak. Éres ablakait úgy bámul a kastély a vidékre, mint a vak ember: kapujához vezető utat benépte a vadai: a bárók odafon aluszak a hegytetőn, rozsdás vasajtó mögött.

A legutóbb Hétfalussy báróról feljegyzett valamely bolondságot a krónika. Mindégynéki volt valamely bogara, — de hát ugy illik az a nagy uralkodó, hogy kicsit borbortosk legyenek. Csak a szegény embereknek van szüksége a négy kerekére, nagy urak nem baj, ha egygyel több vagy kevesebb a kerekék száma. Egy Hétfalussy báró mindén-áron a Tiszát akarta elvezetni a medrököl, mert megharagudott a szomszédjaira. A nagy kötöttékek romjai ott húzódnak meg a folyó parton, a báró meghalt, a Tisza tovább folyt arra, amerre azelett. Egy másik Hétfalussy Amerikában járt és mintagazdaságot rendezett be a birtokán. A mintagazdaság nem sikerült és a farkasok elhoráták a bosszu szörű juhokat, görbe szarvu tehene-keket. A legutolsó Hétfalussy lény volt s ez volt valamennyi között a legérdekesebb. A legszebb lény volt három varmegyében, a legpajkosabb volt és csinnyevéséről egész könyvet lehetne összeírni. Ugy hívták, Hétfalussy Pálma.

Pálma baronessz, mint amolyan anyatán-ápatán urva, soha sem érezte a családi tűz-hely melegét. Mindenfélé intézetekben nőtt fel, vándorolt egyik rokon házától a másik-hoz, sehol nem volt maradása, sehol fel nem találta magát. Nyugtalan vére, amelyet hó-bortos öseiktől örökölt, hajította szüntelen: senkit szeretni nem tudott, senkireh nem vonzódtak. A jámbor atyafiak ürvendeztek, ha összehajkolták számtalan büröndjét és el-hagyta házuakat. Egyszer eszébe jutott a

zugi kastély. Megnézte a tégly rombadott lakot s nyomban kifejtette, hogy itt akar maradni.

— Legalább senkinek sem vagyok itt ter-hére — mondta és beköltözött a kastélyba. Talált néhány lakható szobát az enclen és eszentul ott eldégelt magában, mint valamely elátkozott várfalászonny. A messze felvő kis töl faluból egy szőcske gyermekleányka látogatta meg naponként a bárónőt, az hozott neki tejet bögörben és nyers lust a mézáróttól. Külömben mindig egyedül volt otthon: esteledtől látták puszkával kezében körülfárni a kastélyt, éjjel néha minden ok nélkül felbőszött és elment hazulról, senki sem tudta, hogy hová? A vállalkozó gavallérok, akik a szarvasjárásu, dalias fekete leány udvarlására néha a kastélyba előz-tek, lefordítva mentek tovább: a bárónőnek az volt a legelső szava, hogy ő soha sem kíván ferhezmenni és a férfit még a leg-gényekben sem szereti.

Igy él-éldégett a csodálatos bárónéki-szonny titokzatos magányosságában, senkit közel nem érezve magához. Egy bizonyos Bozsó nevű tót ember, az uradalmi földék bérlede volt az egyetlen, akivel néha szóba ereszkedett Pálma baronessz. Bozsó öszbe-ereszkedett, vállas, szálla nagyságu ferju volt és míg felöltött fiai, mokái ezünderka-lapban jártak a városban, ő a világot sem vette volna le a boesórt. Külömben szó-fokar, haragos vén ember volt és az ispán-házban, a hol lakott, nem tűrt meg női nemen levő eselédet. Pálma baronessz any-nyira ragaszkodott hozzá, hogy soha sem állott azokkal a városi emberekkel szóba, a kik három-zoros bérösszeget ajánlottak az uradalmi földjéért.

— Ugyan mit gondolna felölem Bozsó, ha kitenném a bérletét? — mondta jéd-ten és eszébe sem jutott, hogy talán Bozsó uram is emelhetné a bérleti összeget. Az ispánház istállójában egy hatalmas vadseres ropogtatta a zabot, Pálma baronessz néha felült a hatus lóra, miközben az öreg Bozsó levett kalappal tartotta a kengyelva-sát. Elnyargalt és napokig barangolt a he-gyek között. Bozsó uram eleinte néha kere-séssre indult Pálma bárónőnek, de a há-rónő ilyenkor nagy haragra gerjedt és Bo-

zsó uram többé nem merésztel uránje után kutatni.

Egy havas, vad telen, a midőn a Tisza jogan át fakacsasordák jöttek le a hegyel-ből és mindnapon meglágyott egy-egy töl-teszka az országutakon, a zugi kastélyban három álarozos baranúa töt be egy este. A bárónő a zajra levette gölyos legyeret a falból és eszedesen ült tovább az aszál mellett. Mikor a szűrös haranúk a nyitott ajtón a szobába léptek, Pálma bárónő híd-degrőden arczához emelte a fegyvert.

— Mit akartok? — kérdezte.

A haranúk vezére egy karsu, nyulank hátalembere előlépett és így szólt:

— Nem lopni jöttünk bárónő, csak érte-d jöttünk. Odalen szán áll jó lovakkal. Elvi-szünk oda, a hol valami téged vár. A ki nagyon szeret.

Pálma bárónőnek elpirosodott a hom-loka.

— Ugyan ki az a bolond? — kérdezte nevetve.

Majd megtudod, bárónő, Semmi bán-tódás nem ér. Reggelre visszahozunk.

Pálma bárónőnek tetszett a kaland.

Szívesen veleték megyek, ha Bozsó is elvihetnem.

— Itt van a melettsága! — felelt az ál-arcozok egyiké. A bárónő leugrott a szánról, felment az ambulátra és a világos szobában egy öreg ur embert talált.

— Szentpál János vagyok! — szólt a vállas öreg ur. — A fiain halalos ügyün fekszik, reggelt nem ér meg. A bárónőt akarja látni, mielőtt meghal. Mert szerelmes a bárónőbe.

Pálma megcsodálta a fejet.

— Nemde Szentpál Miklósról van szó? — kérdezte megláthatottan.

— A fiaról, — felelt szomoruan az öreg ur.

A szomszéd szobában halalos sápadtsággal az arczán, mozdulatlanul fektött egy fiatal férfi. A bárónő megláthatottan közeledett az ágyhoz. A beteg nagy erőfeszítést tett, hogy felemelkedjen. Bagyadt mosoly futott végig arczán.

Közönm, Pálma, — rebegte alig hallhatólag, — On tudja, hogy mindig szerettem.

— Gyermekség. Engem nem érdemes szeretni, — felelt a bárónő. Mert on nem tudok senkit sem szeretni.

Leült az ágy mellé, a haldokló meglógta a kezét és sokáig nézett rá mozdulatlanul. Pálma bárónőnek valami különös melegség terje* el szívében.

— Szegény fiu, — mormogta. Ki hitte volna, hogy így találkoznék újra?

A nagybeteg pedig előzben eszedesen ki-szállott az ágyból, ahol felbőszve fektött. Megragadta a Pálma bárónő kezét:

— A szomszéd szobában van a pap, jöj-jön, esküdjünk meg. Addig innen úgy sem mehet el, amíg nem lesz a feleségem.

— Itt van a melettsága! — felelt az ál-arcozok egyiké. A bárónő leugrott a szánról, felment az ambulátra és a világos szobában egy öreg ur embert talált.

— Szentpál János vagyok! — szólt a vállas öreg ur. — A fiain halalos ügyün fekszik, reggelt nem ér meg. A bárónőt akarja látni, mielőtt meghal. Mert szerelmes a bárónőbe.

Pálma megcsodálta a fejet.

— Nemde Szentpál Miklósról van szó? — kérdezte megláthatottan.

— A fiaról, — felelt szomoruan az öreg ur.

A szomszéd szobában halalos sápadtsággal az arczán, mozdulatlanul fektött egy fiatal férfi. A bárónő megláthatottan közeledett az ágyhoz. A beteg nagy erőfeszítést tett, hogy felemelkedjen. Bagyadt mosoly futott végig arczán.

Közönm, Pálma, — rebegte alig hallhatólag, — On tudja, hogy mindig szerettem.

— Gyermekség. Engem nem érdemes szeretni, — felelt a bárónő. Mert on nem tudok senkit sem szeretni.

Leült az ágy mellé, a haldokló meglógta a kezét és sokáig nézett rá mozdulatlanul. Pálma bárónőnek valami különös melegség terje* el szívében.

— Szegény fiu, — mormogta. Ki hitte volna, hogy így találkoznék újra?

A nagybeteg pedig előzben eszedesen ki-szállott az ágyból, ahol felbőszve fektött. Megragadta a Pálma bárónő kezét:

— A szomszéd szobában van a pap, jöj-jön, esküdjünk meg. Addig innen úgy sem mehet el, amíg nem lesz a feleségem.

kezelt, majd...

ezzel, amikor...

még az éjjel...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Takarodj...

Jakovlevics...

Ez a ház...

Innocenzus...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Elsőként...

Rendkívül...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

EGYETERTÉS

TÖRVÉNYSZÉK

Gróf Serényi Béla mandátuma...

EGYESÜLETEK

A Magyar Tudományos Akadémia...

SZÍNHÁZ ÉS MŰVÉSZET

Sauer hazaveregye...

Házasságok

Francois Cezár pezsgőbörgáros...

Halálozások

Özv. Lenos Jánosné szül. Káhy Katalin...

TÁVIRATOK

A németek Schiller-ünnepélye

Berlin, jan. 16. Tegnap délután...

Stösszel és Nogi kitüntetése

Berlin, jan. 16. A képviselőház...

Közzgazdasági táviratok

New York, jan. 16. Buzs helyben...

MULATSÁGOK

A Fészek estje...

FOVÁROSI ÜGYEK

A tanács mai ülésében...

BUDAPESTI ÁRU- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE

Gabonatorzsde

A hidegebb időjárás...

Közzgazdaság

A kereskedelmi szerződések...

Hirdetmény

A balassagyarmati takarékpénztár...

A közönség köréből

CSECSEMŐK, GYOMORBETEGEK, LABADÓZÓK RÉSZÉRE

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

Amikor...

